

fordi — hvad den ærede Forespørger ogsaa med Rette fremhævede — de fleste saadanne unge Mennesker, som ere komne ind for at aftsjene deres Børnepagt, møde med helt andre Forestillinger; de se paa Sagen med ganske anderledes alvorlige Blik og maa derfor omgaaes med en vis Varsomhed i saa Henseende. Der er naturligvis to Yderligheder. Den ene er at jage efter saadanne Ting og derved faare, den anden er at gjøre dem fæde af det, naar ikke saadant Kryberi kommer til. Men det er netop en af de vanskelige Opgaver, som de inspektionshavende Officerer have, nemlig at vaage over den rette Grænse i saa Henseende. — Jeg kunde ønske, at den ærede Forespørger ikke havde begrænset sin Forespørgsel saa stærkt, som han har, og hvis det var tilladt at stille Undringsforslag til Forespørgsler, vilde jeg gjerne have udvidet Omraadet noget mere. Men jeg tror alligevel, at jeg kan faae sagt, hvad jeg vil, uagtet Forespørgslen er indskrænket til Rytterirekruiterne, og navnlig til dem paa Sagersborg. Det er jo nemlig ikke første Gang, at der er fremkommet Anker over Rekruternes Behandling, Anker, som ogsaa har været paatalt her, men som ikke, saavidt jeg veed, har været gjort til Gjenstand for videre Undersøgelse. Jeg vilde meget ønske, at, hvor der er fremkommet noget Saadant, og navnlig naar det fremkommer paa et Sted som dette, det da, forsaavidt det er muligt at paavise bestemte Tilfælde, maatte undersøges. Jeg kommer derved tilbage til en Udtalelse, som saaldt her i Folkethinget den 28de Februar 1877, og som findes i Eibendens Sp. 3415. Det var det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), som fremviste her i Thinget et lille Skrift, som skulde være ombelt i den svenske Rigsdag, og som er blevet aftrykt efter „Østeborgs Handels- og Sjøfartstidning“ fra den 18de—21de Juni 1876, og som i Særbeleshed handlede om Rekruternes Behandling her i Danmark. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds sagde om dette Skrift, at det var „et Smædeskift saa grovt som vel muligt“, og han opfordrede i meget stærke Udtryk den daværende Krigsminister til at lade Sagen undersøge. Jeg sluttede mig senere, ikke her i Salen men offentlig paa Tryk, til det ærede Medlem, og gjorde det saameget ivrigere, som jeg i højeste Grad med Alrette var mistænkt for at skulle have nogen Del i et saadant Skrift. Jeg udtalte derfor, at jeg mente, at det ærede Medlem for Randers havde Ret, naar han havde sagt, at Krigsministeren skylde Hæren, at der snarest muligt paa en eller anden Maade officielt kunde blive ført Bevis for, at de af Artiklens Forfatter fremdragne Exempler paa Mishandling vare falske, eller rettere, hvorvidt de maatte være falske. Jeg gjorde i denne Anledning, hvad der vel kunde gjøres for at fralægge mig al Del i

et saadant Skrift og skrev blandt Andet til Redaktøren af det nævnte Blad for at formaa ham til at paavirke Forfatteren til at navngive sig. Herpaa fik jeg det Svar, at Forfatteren, saavidt han vidste, var reist bort til et fjernt Land, hvor han ikke engang var vis paa, at et Brev kunde naae ham, saa at det var umuligt at gjøre Noget i denne Retning. Jeg har senere fremdraget de bestemte Punkter i denne Fremstilling, i hvilke jeg antog, at det var muligt for Krigsministeriet at faae Lys, og jeg skal nævne i hvilket Blad; det var „Morgenbladet“ for den 23de Marts 1877. Der har jeg fremdraget 7 bestemte Punkter, om hvilke det formentlig isølge Straffelister og Andet kunde paavises, om det var sandt eller falskt, hvad der paastodes. Jeg synes, at det maa være af Interesse for Hæren og dens Befalingsmænd, at noget Saadant virkelig bliver gjendrevet, forsaavidt det er muligt, og det vil ikke være vanskeligt at gjendrive Afstilling af det. Jeg skal saaledes nævne et Exempel, at, naar der er anført, at 8 Dragoner i Aarhus 1862 skulde have faaet 175 Rottingslag, saa vide vi jo godt, at der ikke kan gives mere end 150, og det kan selvsagt ikke være sandt. Jeg vil derfor gjerne tillade mig at henstille til den ærede Minister, om han ikke vilde udvide sine Undersøgelser noget mere, i Stedet for at indskrænke sig til det Tilfælde, som Forespørgslen har nævnt, udvide dem ogsaa til flere tidligere Tilfælde, som ere blevne fremfattede, og som ogsaa ere omtalte af mig i „Morgenbladet“ den 23de Marts 1877. Jeg tror ikke, at det er under Ministeriets Værdighed at fremdrage Saadant, da det flere Gange tidligere har været Tilfældet, at Ministeriet paa den Maade har givet Almenheden Oplysninger. Den nyeste er, saavidt jeg veed, den nærmere Belysning af den saakaldte Sjøjømning-Melstenke Sag, og tidligere findes der ogsaa om Sagen med Husarrekruiten Suhre Oplysninger i Ministerialtidningen B. 1876. Pag. 247—52. Ogsaa fra andre Ministerier have vi faaet lignende Oplysninger; saaledes har Justitsministeriet i 1873 foranstaltet udgivelse „Kjendsgjærningerne“ i Sagen mod Pio, Geleff og Brig. — Jeg lægger ibrigt mere Vægt paa den forebyggende Virksomhed fra Ministeriets Side end paa den, som skal virke afstraffende ved, at de enkelte Tilfælde blive undersøgte og strengt straffede; thi det er jo bedre at forebygge i Tide end at straffe senere, saa meget mere som det ikke kan negtes, at Straffene ere overordentlig strenge, og jeg maa maaste leilighedsvis udtale det Ønske, at det ikke maa vare for længe, inden den militære Straffelov bliver gennemført. — Jeg skal endnu kun til Slutning gjøre opmærksom paa maaste noget af det Nyeste, der er fremkommet med Hensyn til Rekruters Behandling, og som maaste kunde være overset, da det er fremkommet i disse sidste Universitetsfestdage, hvor det har været undskyldeligt at overse det,